

fokus på de immaterielle værdier, som ikke kan måles i kroner og øre, og det vil sige i virkeligheden sætter fokus på de forhold, som er vigtige, for at vi kan have gode medmenneskelige fællesskaber, som vi ønsker at bygge vort liv og samfund på, og som giver livet kvalitet og mening.

Det siger alt for meget om politisk tænkning, at det går på melodien, at bare det økonomiske bliver klaret, skal det nok gå alt sammen, men det er jo en illusion. Tingene er ikke gjort med det. Det afgørende for menneskets trivsel og livskvalitet er de værdier, der ikke kan måles i kroner og øre.

En af de værdier, der ikke kan måles sådan umiddelbart, men som ikke desto mindre har ufattelig stor betydning for vort samfund, er familien. I Kristeligt Folkeparti har vi den grundholdning, at forudsætningerne for, at et samfund fungerer, er, at familien fungerer. Derfor skal familiepolitikken prioriteres, og det er ikke bare gjort med at bruge store ord. Når diskussionen på børneområdet stort set kun handler om, hvordan vi får børnene passet, er det en sprogbrug, der afslører, at arbejdsmarkedets behov går forud for familiens behov. Hvorfor skal vi i grunden have børnene passet? Er det for børnenes skyld, er det for forældrenes skyld, eller er det ene og alene, fordi familien så kan levere to stk. arbejdskraft til arbejdsmarkedet?

Vi sad tilbage med det klare indtryk efter folketingsdebatten, at det var arbejdsmarkedet, der også var udgangspunktet for familiepolitikken. Den folketingsdebat, jeg tænker på, er den, hvor vi og SF havde fremsat et forslag om, at ydelsen til børnepasningsorlov skulle hæves, et forslag, som blev blankt afvist af regeringspartierne.

Det er lidt det samme indtryk, man sidder tilbage med i dag efter at have hørt statsministerens tale, hvor omdrejningspunktet og den positive nyhed fra statsministerens mund – i hans egen udlægning i hvert fald – var, at der var skabt 140.000 nye pasningspladser, siden regeringen tiltrådte i 1993. Javel, det er da et resultat, men tænk, hvis de penge, der er blevet brugt til at bygge flere daginstitutioner, i stedet var blevet brugt til, at forældre i højere grad havde fået lov til at passe deres børn, ved at pengene fulgte barnet, eller ved at man forbedrede orlovsordningen. Havde det ikke været bedre, end at man kunne påvise det resultat, at nu måtte endnu flere børn blive passet i dagin-

stitutionerne? Det synes vi i Kristeligt Folkeparti.

Vi synes, at regeringens børnepakke og den familiepoltiske redegørelse klart viste, at regeringen ikke er parat til at tage de nødvendige initiativer på det område, og at den må have hjælp til det. Den hjælp må vi andre partier i Folketinget så forsøge at give regeringen i den kommende folketingssamling, for familien skal være omdrejningspunktet for vores politik; det er det bedste for samfundet.

Lad mig så til sidst sige nogle få ord om det udenrigspolitiske område. Når det bliver få ord, er det, fordi vi generelt set er enige med regeringen i den udenrigspolitiske linje, den har lagt. Det er et aktivt internationalt engagement, der præger regeringens politik både i forhold til konflikterne i nærområdet – jeg tænker her på Bosnien og Kosovo – og i forhold til menneskerettighedsspørgsmål, som statsministeren også selv var inde på.

Vi deler også statsministerens og regeringens glæde over resultatet ved folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten. Trods alt blev det et ja, og vi tror, det blev et ja, fordi der langt om længe også i EU-debatten er kommet andre værdier på dagsordenen end dem, der kan måles i kroner, øre og flæskepriser. Det drejer sig nu i højere grad om miljø, nærhed; åbenhed, menneskerettigheder, og det drejer sig også om værdien af at have et stort fællesskab, også med de central- og østeuropæiske lande, så vi kan få hele Europa.

Vi synes fra Kristeligt Folkepartis side, at statsministeren på afstemningsnatten gjorde klogt i at fortælle befolkningen, at han havde lyttet til resultatet af folkeafstemningen og også havde lyttet til den del, som faktisk stemte nej og dermed udtrykte en unions skepsis, der efter Kristeligt Folkepartis opfattelse ikke bare baserer sig på egoisme, sådan som CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, vist mere end antydede.

Statsministeren udtrykte sin store kærlighed til folkets bro i sin tale her i dag. Da jeg hørte talen om den store kærlighed til broen, sad jeg såmænd og tænkte på, om han måske også snart ville foreslå en ny nationalsang: »Bro, bro, brille«.

Jeg havde næsten lyst til at ønske statsministeren tillykke med broen, men vil i stedet for slutte min tale med at ønske statsministeren lykke til med den opgave, han trods alt lagde op til at påtage sig som brobygger, og jeg håber, det vil være det, som statsministeren og rege-